

talte min Stilling til Kravet om Fripas til flere Mennesker indenfor Jernbaneetaten. Jeg har udtrykkelig hævdet, at jeg godt var vidende om, at disse Fripas kun bleve givne af Hensynsfuldhed og Velvillie og kunde tages tilbage den Dag, man vilde, uden at Per eller Povl blev spurgt. Jeg har kun henstillet, om det ikke vilde være korrekt at give dem, der gaa af i Fremtiden, og som have været ansatte før i. April 1893, den samme Ret som dem, der nu ere opførte paa Finansloven, idet jeg mener, at de staa under samme Kategori. Paa samme Maade udtalte jeg mig om det Personale fra Postetaten, der er tjenstgørende i Tog og paa Færger. Saafremt den højtærede Minister vilde gaa ind paa disse Krav af ren Hensynsfuldhed overfor disse Mennesker, er jeg sikker paa, at hverken dette eller det andet Ting paa nogen mulig Maade vilde modsætte sig det, fordi det er notorisk, at det Tab, som Staten derved vilde lide, vilde være at regne lig Nul.

Sammenligningen mellem danske Færger og Skibe og tyske Skibe er mig for saa vidt ligegyldig, som jeg kun har gjort mig til Talsmand for, at vore Skibe og Færger skulle have en saa stor Besætning, at den var i Stand til at betjene Redningsbaadene, om der skulde indtræffe Panik eller en Kalamitet paa Skibene. Det har i hvert Fald ikke været muligt i Sommer, og om det er muligt nu, kan være tvivlsomt og beror paa adskillige Forhold, i hvert Fald er der ikke en eneste Færge eller noget Skib, hvor Mandskabet ikke bliver i den Grad vel anvendt, at hvis der skulde ske noget, vilde det snarere knibe med Folk, end der vilde være for mange. Det kan ikke kaldes urimeligt at tale om en Ting som den, at man — hvad jeg i øvrigt kun henstillede — søgte at faa flere Redningsbaade, om muligt, thi det vides, at hver af vore Færger maa transportere indtil 1,200 Passagerer, men man ved ogsaa efter den højtærede Ministers egen Opgivelse, at man i hver Færges Baade kun har Plads til 156 Passagerer. Nu er det ganske vist sjældent, at der er 1,200 Passagerer om Bord, men selv om Antallet er mindre, ere 156 Pladser i Redningsbaadene ikke stort. Er der derfor Mulighed for at faa flere Redningsbaade, finder jeg paa ingen Maade, at det er et Forslag, som er fuldstændig hen i Vejret, tværtimod, jeg finder, at er der Plads paa Skibene til flere Redningsbaade, bør de anskaffes. Den højtærede Minister talte om „Freja“, som kun maatte befordre 250 Passagerer, tror jeg det var. Men den højtærede Mi-

nister glemmer, at „Freja“ ogsaa gør Ture over Store Bælt, hvor den maa befordre indtil 800 Passagerer. Man maa ikke alene trække det Forhold frem, hvor Passagerantallet er mindst, men ogsaa de Tilfælde, hvor det bliver betydeligt forhøjet.

Saa var der endelig en Ting, som stødte mig mest af det hele, og jeg mener, det er noget, som jeg ikke bør lade sidde paa mig. Den højtærede Minister sagde, at det var en „kritikløs Kritik“, jeg havde øvet med Hensyn til Sovevognene paa Færgerne. Hvorvidt min Kritik kan kaldes kritikløs, kommer jo an paa, med hvilke Øjne man ser derpaa. Jeg finder ikke, at den kan kaldes saaledes. Jeg vil spørge, om det er kritikløst at tale om, at Dørene gaa indad paa et Skib, hvor der beforders 800 à 1,200 Mennesker, naar man overalt paa Landjorden, hvor Faren efter min Formening ikke er saa stor, absolut forlanger, at Dørene skulle gaa udad. Jeg anser denne Ordning paa Skibene for at være højt utilstedeilig. Endvidere har jeg ikke talt om Sporvidden paa Vognene, thi saa vilde den højtærede Minister kunne have slaaet mig ganske grundigt, idet det er naturligt, at vore Vogne af Hensyn til Udlandets Baner maa have samme Sporvidde som disse. Jeg har kun talt om Bredden af Overbygningen, og jeg har personlig maalt, at denne Overbygning i nogle af Udlandets Vogne er indtil 6 Tommer smallere end i vore Jernbanevogne. Hvis vi havde gjort vore Vogne lige saa smalle, kunde Kalamiteter paa Færgerne have været undgaaede. Disse Vogne i Udlandet ere saa brede, at enhver af Tingets Medlemmer kunde ligge og sove der, maaske med Undtagelse af den højtærede Justitsminister, men der er jo da ogsaa kun faa, der ere saa store som han. I al Almindelighed vilde der vel nok være Plads til enhver, som vilde benytte dem. Nej, der er adskilligt, som bør forandres; Dørene paa Skibene bør gaa udad og ikke indad, thi dette kan blive farligt paa forskellig Maade.

Endelig undrede den højtærede Minister sig over, at jeg havde omtalt Sagen med Damprøret. For det første skal jeg sige, at jeg ikke har reklameret for noget Jernstøberfirma i Korsør. Ærede Medlemmer maa jo erindre, at der her i Landet findes 10—12 Byer, som Færger eller Skibe anløbe, hvor der ogsaa findes Jernstøberier. Jeg har kun hævdet, at den Maade at reparere paa var et Tab af Tid og Penge, og det er bevist tilstrækkeligt ved Historien i Korsør. Hvad selve Sagen angaar,